

eller anden arbejdsøgende Persons Ankomst her til Riget at affordre ham de der omhandlede Legitimationer og Bevisligheder med Hensyn til hans Duellighed, Vandel, Subsistensmidler osv. ligesom bortfalde, hvormod den Paagjældende, dersom han paa Ankomststedet vil udøve sin Profession eller reise omkring paa den eller iøvrigt her i Landet søge Arbejde eller Fortjeneste selvfølger er de almindelige ogsaa for Landets egne Undersaatter gjældende Regler i saa Henseende undergivet og altsaa maa være i Besiddelse af eller kunne skaffe tilveie saadanne Legitimationsdokumenter eller Bevisligheder, som udfordres for, at vedkommende Dyrighed kan forsyne ham med Vandrebog, Skudsmaalsbog eller andet saadant til hans Erhvervsvirksomhed efter den almindelige Lovgivning fornødent Dokument.

Der har under Udarbejdelsen af nærværende Lovudkast været opløst Spørgsmaal om ikke den Alle, der tage Rejsende eller andre Fremmede i Logi, efter den gjældende Lovgivning paahvilende Forpligtelse til at anmeldte saadant for Politiet eller paa Landet for Præsten, burde indskrænkes til de Næringsbrugere i Kjøbstæderne og Kystpolitidistrikterne, til hvis Næring det hører at tage Rejsende i Logi. Da imidlertid dette Spørgsmaal ikke staaer i nogen nødvendig Forbindelse med nærværende Sag og da det, naar Forpligtelsen for de Rejsende til at være forsynede med Pas ophæves, er dobbelt magtpaaliggende, at Anmeldelsespligten, der ikke paafører den Rejsende selv nogen Ulempe, vedbliver at bestaae, da det i mange Tilfælde kun derved bliver muligt at opspore undvegne og efterlyste Forbryderes Opholdssted og fikke sig Midler til at paagribe dem, har man anset det for rettest at lade det forblive ved de hidtil gjældende Regler.

Det har ligeledes været taget under Overveelse om der ikke i Loven burde optages en udtrykkelig Tilkjendegivelse om, at de hidtil gjældende Bestemmelser om Politiets Tilsyn med Rejsende usforandret forblive i Kraft. Da det imidlertid maa ansees for en Selvfølge, at den Politiet tilkommende Tilsynsmyndighed over-

for Fremmede, der ikke gaaer videre end den det tillagte Ret til ogsaa overfor Landets egne Undersaatter, naar de ikke vides at have Formue, fast Næringsvei eller anden Stilling, at affordre dem Røde for, hvorledes de ernære sig og, naar deres Forklaring findes usyldestgjørende, at træffe de videre fornødne Foranstaltninger, maa blive staaende ved Magt, naar ingen udtrykkelig Indskrænkning deri gjøres, er en saadan Bestemmelse anseet ufornoden.

Med Hensyn til Udkastets enkelte §§ skal man indskrænke sig til følgende Bemærkninger.

Til § 3.

Til at indskrænke den her hjemlede Fritagelse for Forpligtelsen for Udlændinge til at være forsynede med Pas til Reiser i Udlandet til alene at gjælde, naar Rejsen foretages til Stater, hvis Undersaatter efter §§ 1 og 2 er indrømmet Fritagelse for at være forsynede med Pas heri Riget, er der formentlig ikke tilstrækkelig Grund, idet en saadan Indskrænkning ingen anden Interesse kan have end at fikke mod at den danske Undersaat kommer i Forlegenhed ved uden Pas at reise til et Land, hvor dette fordres; men dette Hensyn er neppe tilstrækkeligt til at motivere en saadan Indskrænkning.

Naar Forpligtelsen til at løse Pas til Reiser ud af Landet ophæves, vil Statskassens Indtægt af Pasvæsenet noget forringes ligesom ogsaa noget Tab vil kunne opstaae for de Embedsmænd, der endnu lønnes med Sportler; men ligesom Statskassens Interesse i Sagen er forholdsvis ringe, saaledes ere de i de enkelte Jurisdiktioner faldende Sportler af Pas i Reglen saa ubetydelige, at der neppe vil være Anledning til at fastsætte nogen Erstatning for det mulige Tab, der ogsaa vanskeligt vil kunne findes nøiagtigt, da Gebyrerne for Udsærdigelsen af Pas ingenlunde aldeles ville bortfalde, men endog, saalange de fleste Stater vedblive at fordre, at Rejsende skulle være forsynede med Pas, formentlig kun i en ringe Grad ville formindskes.